

A halhatatlan trubadúr

- Ó, igen! - felelte dr. Phineas Welch. - Vissza tudom hozni az illusztris halottak szellemét.

Kissé ittás lehetett, máskülönben nem mondott volna ilyet. Persze, egy kis részegség senkit sem zavart egy karácsonyi partin.

Scott Robertson, az iskola ifjú irodalomtanára megigazította a szemüvegét, és gyorsan körülnézett, hogy rajta kívül hallotta-e valaki a kijelentést. - Na, de komolyan, dr. Welch!

- Komolyan gondoltam. És nem csak a szellemekről van szó. A testüket is vissza tudom hozni.

- Nem mondanám, hogy ez lehetséges - jegyezte meg Robertson kimérten.

- Miért ne? Egyszerű időbeli áthelyezés kérdése.

- Időutazásra gondol? Hát ez eléggé... hogy is mondjam... szokatlan.

- Nem, ha tudja a módját.

- Mi a módja, dr. Welch?

- Azt hiszi, elmondom magának? - kérdezte a fizikus komolyan. Bizonytalanul körülnézett, hátha talál a közelben még egy italt, de nem járt sikerrel. - Már visszahoztam néhányat. Arkhimédészt, Newton, Galileit. Szegény ördögök!

- Talán nem szerettek itt lenni? Azt hinném, hogy elkápráztatta őket a modern tudomány - mondta Robertson. Kezdte élvezni a beszélgetést.

- Ó, dehogynem! Szerettek itt lenni. Főleg Arkhimédész. Azt hittem, beleőrül a boldogságba, ha elmondok neki ezt-azt azzal a kis görög tudással, amit felszedtem, de mégsem...

- Mi történt?

- Kulturális különbségek. Nem tudtak hozzászokni az életmódunkhoz. Nagyon magányosak voltak és megrémültek. Vissza kellett küldenem őket,

- Nem hangzik jól...

- Igen. Nagy elmék, de nem túl rugalmasak. Nem elég egyetemes a gondolkodásuk. Ezért próbálkoztam meg Shakespeare-rel.

- Mi van? - kiáltott fel Robertson meglepetten. Ez már közelebb volt a saját szakterületéhez.

- Ne kiabáljon, fiam! - szólt rá Welch. - Rossz modorra vall!

- Az imént tényleg azt mondta, hogy visszahozta Shakespeare-t?

- Valóban ezt mondtam. Olyasvalakire volt szükségem, akinek elég egyetemes a gondolkodása. Valakire, aki eléggé ismeri az embereket ahhoz, hogy évszázadokra a saját idejétől is képes legyen közöttük élni. Shakespeare volt ez a valaki. Megvan az aláírása. Tudja, emléke.

- Magánál van? - kérdezte Robertson dülledt szemmel.

- Persze! - Welch beletúrt előbb az egyik, azután a másik mellényzsebébe. - Á, meg is van!

Kis darab kartonpapírt nyújtott át az irodalomtanárnak. Az egyik oldalán az „L. Klein & Sons, Nagybani szerszámbolt” felirat állt, míg a másikon zilált aláírás: „Will Shakespeare”.

Robertsont vad sejtelem kerítette hatalmába.

- Hogy nézett ki?

- Korántsem úgy, mint a képeken. Kopasz volt és ronda bajuszt viselt. Vaskos ír kiejtéssel beszélt. Természetesen, minden tőlem telhetőt megtettem, hogy örömmel töltse el a mi időnkben való tartózkodása.

Elmondtam neki, hogy nagyra értékeljük a darabjait, amelyeket a mai napig rendszeresen előadnak. Valójában úgy mondtam, hogy az angol, de talán minden irodalom legnagyobb művei között tartjuk számon őket.

- Nagyszerű, nagyszerű! - lehelte Robertson.

- Elmondtam neki, hogy az emberek köteteket írtak tele a darabjaihoz fűzött kommentárokkal.

Természetesen látni akart egy ilyen könyvet, ezért kivettem neki egyet a könyvtárból.

- És?

- Ó, teljesen lenyűgözte a dolog! Persze, bajban volt a modern kifejezésekkel és az utalásokkal az 1600-as évek utáni eseményekre, de ebben tudtam segíteni neki. Szegény ördög! Nem hiszem, hogy valaha is álmodott volna ilyesmiről. Folyton azt mondogatta, hogy „Kegyelmezz, ó, Istenem! Vajh mit nem lehet szavakból felépíteni öt évszázad alatt? Az ember áradatot facsarhat egy nedves rongyból!”

- Ezt nem mondhatta.

- Miért nem? Nagyon gyorsan megírta a színdarabjait. Azt mondta, hogy szorították a határidők. A Hamletet kevesebb mint hat hónap alatt írta meg. Fogott egy régi történetet, és kifényezte.

- Fényezni csak a fizikusok szokták a tükreiket! - jegyezte meg az irodalomtanár felháborodottan.

Welch nem foglalkozott a megjegyzéssel. Megpillantott egy tele koktélospoharat a bárnál, és oldalazva elindult feléje.

- Azt is elmondtam a halhatatlan trubadúrnak, hogy külön Shakespeare-kurzusokat tartunk a főiskolákon.
- Én is tartok egyet!
- Tudom. Beíratam az esti különórájára. Will hihetetlen vágyakozással próbálta megtudni, mit mondanak róla az eljövendő korok. Keményen küzdött.
- Maga beíratta William Shakespeare-t a kurzusomra? - mormolta Robertson. A gondolat még akkor is mehökkentette, ha csak alkoholgőzös képzelgés volt. Valóban csak alkoholgőzös képzelgés volt? Eszébe jutott egy kopasz fickó, aki furcsa akcentussal beszélt...
- Persze, álnéven - válaszolta dr. Welch. - Ne foglalkozzon vele, mit kellett átélnie. Hiba volt, ennyi az egész. Nagy hiba., - A fizikus megszerezte a koktélt, és a fejét rázva hozzátette: - Szegény ördög!
- Miről beszél? Mi történt?
- Vissza kellett küldenem 1600-ba! - mordult fel a másik dühösen. - Maga szerint mennyi megaláztatást képes elviselni egy ember?
- Miféle megaláztatásról beszél?
- Dr. Welch lehajtotta a koktélt.
- Megbuktatta, maga idióta!

(Habony Gábor)